

et allerede offentliggjort Værk, hvorimod efter hans Død den Ret til saadan fornyet Offentliggørelse, der er tilfaldet hans Arvinger eller vilde have tilfaldet dem, hvis han havde efterladt sig Arvinger, indgaar i hans Dødsbos Masse og saaledes i Tilfælde bliver at anvende til Fyldestgørelse af hans Kreditorer paa samme Maade som hans øvrige Efterladenskaber."

Naar man i nærværende Forslag har fastholdt den tidligere Affattelse har det sin Grund dels deri, at Affattelsen i den norske Lov kan give Anledning til adskillig Tvivl, dels deri, at man finder at denne indbrømmer Kreditorerne for lidt i Forfatterens levende Live og for meget efter hans Død. En Afvigelse paa dette Punkt kan i øvrigt ikke medføre nogen Ulempe.

Endnu en Afvigelse fra den norske Lov er fremkommen derved, at man i §§ 17 og 18 har ment at maatte fastholde, at Bøden ikke sættes lavere end 50 Kr., medens den norske Lov gaar ned til 20 Kr.

Det bemærkes endnu, at der i den nærmeste Fremtid fra den norske Regerings Side vil blive indledet Underhandlinger med den tykke om gensidig Anvendeliggørelse af Lovens Bestemmelser paa begge Landes Undersaatter i Overensstemmelse med Lovens § 37.

Første Afsnit.

Om Forfatterretten.

Almindelige Bemærkninger.

Lovens første Afsnit overskrives: „Om Forfatterretten“. Dette Udtryk har i den almindelige Sprogbrug en saa vid Betydning, at det meget vel kan omfatte alle de i dette Afsnit omhandlede Forhold, og anbefaler sig ved sin Korthed og Tydelighed.

I Modsætning til den gældende Ret, navnlig Lov af 29. December 1857, hvor et klart fremtrædende System for Ordningen af de enkelte Bestemmelser ikke findes, og de fleste fremmede Lovgivninger, der sondre efter rent ydre Kendemærker — Skrifter, Tegninger, Musikværker, Opførelse af dramatiske Værker o. s. v. — er det her søgt at ordne de enkelte Bestemmelser efter det System, der naturlig frembyder sig ved en videnskabelig Behandling af Emnet. Herefter samles i Kapitel I alle Regler vedrørende Forfatterrettens Stiftelse, Indhold og Genstand, i Kapitel II Reglerne om Rettens Overførelse til andre (Overdragelse, Arv,

Retsfølging), i Kapitel III Reglerne om Krænkelse af Forfatterretten og om Ansvar herfor, og i Kapitel IV Reglerne om Rettens Dødsfor. Om enkelte Bestemmelseres rette Plads kan der naturligvis ogsaa efter dette System være Tvivl. At Reglerne i § 8 findes i Kapitel I, medens § 14 findes i Kapitel III, har sin Grund i, at § 8 nævner visse Værker, som ikke ere Genstand for Forfatterret, hvorimod § 14 blot med Hensyn til Værker, der i og for sig ere Genstand for Forfatterret, udtaler, at disses Benyttelse paa visse Maader ikke er en Krænkelse af denne Ret.

Kapitel I.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der kan være Genstand for Forfatterretten, afviger Lovforslaget ikke væsentlig fra den gældende Ret og fremmede Love. I den portugisiske Civilkodeks af 1. Juli 1887 Art. 575 og det russiske Censurreglement af 1886, hvilke ogsaa indeholde Regler om Forfatterretten, findes særlige Forskrifter om private Breve. Det er imidlertid fundet rigtigt i Overensstemmelse med alle nyere egentlige Forfatterretlove ikke i Lovforslaget at optage særlige Regler. Brevskriveren vil herefter dels i Henhold til den almindelige Regel i § 1 være beskyttet mod Offentliggørelse, naar Brevet efter sit Indhold er at anse som et selvstændigt Landsværk, dels i Henhold til Straffelovens § 200, for saa vidt Offentliggørelsen vilde være en Krænkelse af Privatlivets Fred. For saa vidt videre gaaende Regler maatte anses ønskelige, have de i alt Fald intet at stille med en Lov om Forfatterretten. Særlig vilde Optagelsen af et almindeligt Forbud mod Offentliggørelse af private Breve haade i sig selv være uheldig, idet dette vilde føre for vidt, og det vilde navnlig ogsaa friste til urigtige Fortolkninger af Lovens Bestemmelser om, hvad der i det hele er Genstand for Forfatterret.

Derimod gaar Lovforslaget betydelig videre end den gældende Ret med Hensyn til Spørgsmaalet om Forfatterrettens Indhold. Dels hjemler det en videre gaaende Eneret til Mangfoldiggørelse (Afskrivning), dels gives der Forfatteren en begrænset Eneret til at lade sit Værk oplæse og komponisten Eneret til offentlig Udførelse — ikke blot ved dramatisk-musikalske Værker. Endelig gives en videre gaaende Beskyttelse mod Overførelse.

Det er Lovens Princip, at enhver Form af Offentliggørelse inden for en vis Tidsgrense er Forfatteren forbeholdt; dette